

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Dagmar Nygrínové a soudců JUDr. Jiřího Pally a Mgr. Aleše Roztočila v právní věci žalobce: **K. G.**, zast. JUDr. Milanem Ostřížkem, advokátem, se sídlem Sadová 553/8, Ostrava, proti žalovanému: **Ministerstvo práce a sociálních věcí**, se sídlem Na Poříčním právu 376/1, Praha 2, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti usnesení Krajského soudu v Ostravě ze dne 30. 10. 2013, č. j. 38 Ad 12/2012 – 35,

t a k t o :

Usnesení Krajského soudu v Ostravě ze dne 30. 10. 2013, č. j. 38 Ad 12/2012 – 35, **se zrušuje** a věc **se vrací** tomuto soudu k dalšímu řízení.

Odůvodnění:

I.

Předcházející řízení a obsah kasační stížnosti

[1] Rozhodnutím žalovaného ze dne 30. 5. 2012, č. j. MPSV-UM/5242/12/9S-MSK S/15, (dále jen „napadené rozhodnutí“), bylo zamítnuto odvolání žalobce a potvrzeno rozhodnutí Úřadu práce České republiky – Krajská pobočka v Ostravě ze dne 8. 2. 2012, č. j. SMO/383418/11/SVŠ/1/Zlá, kterým byly žalobci odejmuty mimořádné výhody II. stupně pro těžce zdravotně postižené občany s účinností od data oznámení rozhodnutí a přiznány mimořádné výhody I. stupně dle odst. 1 písm. f) pro těžce zdravotně postižené občany s účinností od data oznámení rozhodnutí, dle ustanovení § 31 vyhlášky Ministerstva práce a sociálních věcí České republiky č. 182/1991 Sb., kterou se provádí ustanovení § 86 odstavec 2 zákona č. 100/1988 Sb., o sociálním zabezpečení, ve znění platném do 31. 12. 2011. V odůvodnění napadeného rozhodnutí žalovaný konstatoval, že žalobce byl držitelem mimořádných výhod II. stupně pro těžce zdravotně postižené

občany s účinností od 15. 11. 2007 bez omezení doby platnosti. Nynější správní řízení o poskytnutí mimořádných výhod pro těžce zdravotně postižené občany bylo zahájeno na základě oznámení o zahájení správního řízení ze dne 29. 11. 2011, které bylo žalobci oznámeno dne 30. 11. 2011. Žalovaný vysvětlil, že přiznání mimořádných výhod I., II. nebo III. stupně je závislé na míře zdravotního postižení, které je popsáno v příloze č. 2 vyhlášky č. 182/1991 Sb., kterou se provádí zákon o sociálním zabezpečení a zákon České národní rady o působnosti orgánů České republiky v sociálním zabezpečení, ve znění platném do 31. 12. 2011. Podle závěru posouzení zdravotního stavu žalobce posudkovým lékařem OSSZ v Ostravě ze dne 6. 11. 2011 šlo o občana těžce zdravotně postiženého ve smyslu ustanovení § 86 odst. 2 zákona č. 100/1988 Sb., ve znění platném do 31. 12. 2011, přičemž se jednalo o zdravotní postižení uvedené v odstavci 1 písmeno f) přílohy č. 2 vyhlášky č. 182/1991 Sb. Na tomto závěru posudkový lékař setrval i ve vyjádření z 5. 1. 2012. Žalobce dne 1. 2. 2012 oznámil, že dne 27. 1. 2012 mu byl zcizen průkaz mimořádných výhod II. stupně pro těžce zdravotně postižené (ZTP) včetně označení pro možnost parkování, a to v Praze, z auta jeho syna. Pro účely odvolacího řízení byl zdravotní stav žalobce posouzen Posudkovou komisí Ministerstva práce a sociálních věcí, detašované pracoviště v Ostravě, která v posudku z 9. 5. 2012 dospěla k závěru, že žalobce byl občanem těžce zdravotně postiženým ve smyslu ustanovení § 86 odstavec 2 zákona č. 100/1988 Sb., ve znění platném do 31. 12. 2011, nešlo však o zdravotní postižení uvedené v odstavci 2 a 3 přílohy č. 2 vyhlášky č. 182/1991 Sb. Zdravotní postižení žalobce odpovídá odstavci 1 písmeno f) přílohy č. 2 vyhlášky č. 182/1991 Sb., neboť podstatně omezuje pohybovou schopnost; doba platnosti tohoto posouzení byla stanovena do 23. 9. 2014. Žalovaný proto s ohledem na závěry posudkové komise uvedl, že zdravotní postižení žalobce odůvodňovalo poskytování mimořádných výhod I. stupně pro těžce zdravotně postižené občany, protože se jedná o těžké zdravotní postižení tělesné, způsobené Bechtěrevovou chorobou s postižením páteře (v minulosti i kyčlí, levého hlezenného kloubu, drobných kloubů přednoží), v posledním období bez výraznějšího omezení hybnosti nosných kloubů a kloubů horních končetin, a bez průkazu poruchy vizu obou očí, které podstatně omezuje pohybovou schopnost žalobce. K námitce ohledně výroku rozhodnutí, v němž je uvedeno „s účinností od oznámení data rozhodnutí“, žalovaný vysvětlil, že se jedná o datum, které je uvedeno na doručence o převzetí rozhodnutí, které je zasláno prvostupňovým orgánem. Posudek o zdravotním stavu žalobce podle žalovaného vycházel z příslušné zdravotnické dokumentace ošetřujícího lékaře a odborných lékařských nálezů.

[2] Žalobce se proti napadenému rozhodnutí bránil žalobou ze dne 26. 6. 2012, v níž poukazoval na to, že trpí nejvyšším V. stupněm Bechtěrevovy choroby, jež představuje takové postižení, které způsobuje jeho závislost na třetích osobách. Jeho zdravotní stav nemohl být objektivně posouzen, protože posudková komise neměla k dispozici zdravotní dokumentaci odborné lékařky MUDr. K. Žalobce nadto vytýkal napadenému rozhodnutí, že neobsahuje poučení o možnosti soudního přezkumu. Byl rovněž přesvědčen o tom, že napadené rozhodnutí je diskriminační pro těžce postižené občany, kteří trpí onemocněními, jež nejsou vyjmenována, ale která s sebou nesou velmi výrazná omezení ve všech oblastech života postižených občanů. Žalobce proto navrhoval, aby soud napadené rozhodnutí zrušil.

pokračování

[3] Usnesením ze dne 30. 8. 2012, č. j. 38 Ad 12/2012 – 7, Krajský soud v Ostravě postoupil věc Městskému soudu v Praze. Městský soud v Praze s postoupením věci nesouhlasil a věc předložil Nejvyššímu správnímu soudu, který usnesením ze dne 30. 1. 2013, č. j. Nad 4/2013 – 29, rozhodl tak, že k projednání věci je příslušný Krajský soud v Ostravě.

[4] Žalovaný se k žalobě vyjádřil podáním ze dne 22. 11. 2012, v němž uvedl, že nepopírá závažnost zdravotního stavu žalobce, jak ostatně vyplývá z vypracovaných posudků posudkových lékařů, kteří své závěry opřeli o příslušnou zdravotní dokumentaci žalobce, včetně nálezu MUDr. K., kterého se žalobce dovolává ve své žalobě. Žalovaný v tomto směru dále poukázal na to, že žalobce byl vyzván k nahlédnutí do spisu a upozorněn na možnost vyjádřit se k podkladům rozhodnutí, což žalobce neučinil. Rovněž na jednání posudkové komise byl žalobce zván, ten se však telefonicky omluvil, přičemž mu bylo sděleno, že podkladová dokumentace je dostatečná k projednání věci v jeho nepřítomnosti. Náhradní termín jednání nebyl stanoven z důvodu nutnosti dodržení stanovené lhůty pro vypracování posudku. K výtkám žalobce vůči nesprávnému poučení v napadeném rozhodnutí žalovaný vysvětlil, že správní řád mu ukládá poučit účastníka pouze o možnosti podat řádný opravný prostředek ve správním řízení, nikoli o možnosti podat správní žalobu. Žalovaný v této souvislosti vyslovil přesvědčení, že soudní přezkum napadeného rozhodnutí je vyloučen podle ustanovení § 56c zákona č. 114/1988 Sb., o působnosti orgánů České socialistické republiky v sociálním zabezpečení, které vylučuje ze soudního přezkumu rozhodnutí o dávkách sociální péče a o mimořádných výhodách občanům těžce zdravotně postiženým. Zákonem č. 329/2011 Sb., sice byl tento předpis podle žalovaného zrušen, avšak žalovaný poukázal na to, že řízení bylo zahájeno dne 30. 11. 2011 a k datu 31. 12. 2011 byl hodnocen i zdravotní stav žalobce. Žalovaný proto navrhoval odmítnutí žaloby, případně její zamítnutí.

[5] Krajský soud v Ostravě usnesením ze dne 30. 10. 2013, č. j. 38 Ad 12/2012 – 35, žalobu odmítl. V odůvodnění odkázal na ustanovení § 38 odst. 2 zákona č. 329/2011 Sb., podle kterého řízení o odvolání proti rozhodnutí o dávkách sociální péče a mimořádných výhodách podle odst. 1 tohoto předpisu, zahájená a pravomocně neskončená přede dnem nabytí účinnosti tohoto zákona krajskými úřady a Ministerstvem obrany, dokončí ministerstvo (Ministerstvo práce a sociálních věcí) podle předpisů účinných do dne nabytí účinnosti tohoto zákona. Krajský soud dospěl k závěru, že napadené rozhodnutí o odnětí mimořádných výhod II. stupně žalobci a přiznání mimořádných výhod I. stupně pro těžce zdravotně postižené občany nepodléhalo podle ustanovení § 56c zákona č. 114/1988 Sb., a ani v současné době nepodléhá soudnímu přezkumu, neboť se jedná o rozhodnutí vyloučené ze soudního přezkumu podle ustanovení § 70 písm. d) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“). Ačkoli od 1. 1. 2012 byla zrušena zákonem č. 329/2011 Sb., část sedmnáctá, čl. XVII zákona č. 151/2002 Sb. (která přímo upravovala výluky ze soudního přezkumu rozhodnutí o mimořádných výhodách), dle názoru krajského soudu pod kompetenční výlukou uvedenou v § 70 písm. d) s. ř. s. je nutné zařadit rozhodnutí ve věci průkazů osob se zdravotním postižením, byť zákonem č. 329/2011 Sb., o poskytování dávek osobám se zdravotním postižením a o změně souvisejících zákonů, nebylo rozhodnutí v této věci zákonodárcem výslovně zařazeno mezi rozhodnutí o dávkách sociální péče vyloučená ze soudního přezkumu. Krajský soud vycházel především ze skutečnosti, že v minulosti dávka o mimořádných

výhodách občanům těžce zdravotně postiženým nebyla předmětem soudního přezkumu. Vydání rozhodnutí o stupni mimořádných výhod nadto výlučně závisí na posouzení zdravotního stavu, což zakládá důvod pro vyloučení takového rozhodnutí ze soudního přezkumu podle ustanovení § 70 písm. d) s. ř. s.

[6] Proti tomuto usnesení Krajského soudu v Ostravě ze dne 30. 10. 2013, č. j. 38 Ad 12/2012 – 35, podal žalobce (dále jen „stěžovatel“) kasační stížnost ze dne 6. 11. 2013, v níž uvedl, že usnesení napadá z důvodu podle ustanovení § 103 odst. 1 písm. e) s. ř. s. Výklad krajského soudu stěžovatel považuje za rozporný se zákonem č. 396/2012 Sb., který upravuje příslušnost soudu k přezkumu ve věci průkazu osob se zdravotním postižením. Stěžovatel nesouhlasil s tím, že ze soudního přezkumu jsou vyloučeny úkony správního orgánu, jejichž vydání závisí na posouzení zdravotního stavu osob, protože stěžovatel měl přiznány výhody II. stupně bez omezení doby platnosti, tudíž odnětí těchto přiznaných výhod nemá oporu v zákoně. Přezkoumání zdravotního stavu totiž nebylo vůbec namístě. Stěžovatel proto navrhoval, aby Nejvyšší správní soud usnesení krajského soudu zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení.

[7] Žalovaný se ke kasační stížnosti nevyjádřil.

II. Posouzení kasační stížnosti

[8] Stěžovatel je osobou oprávněnou k podání kasační stížnosti, neboť byl účastníkem řízení, z něhož napadené usnesení Krajského soudu v Českých Budějovicích vzešlo (ustanovení § 102 s. ř. s.), kasační stížnost je včasná (ustanovení § 106 odst. 2 s. ř. s.) a přípustná, neboť nejsou naplněny důvody podle ustanovení § 104 s. ř. s. způsobující její nepřípustnost.

[9] Nejvyšší správní soud přezkoumal důvodnost kasační stížnosti v souladu s ustanovením § 109 odst. 3 a 4 s. ř. s., v mezích jejího rozsahu a uplatněného důvodu. Neshledal přitom vady podle § 109 odst. 4 s. ř. s., k nimž by musel přihlídnout z úřední povinnosti.

[10] Stěžovatel ve svém podání uvedl důvod kasační stížnosti podle ustanovení § 103 odst. 1 písm. e) s. ř. s. Pokud stěžovatel kasační stížností napadá usnesení o odmítnutí žaloby, z povahy věci pro něj skutečně přichází v úvahu pouze kasační důvod podle ustanovení § 103 odst. 1 písm. e) s. ř. s. spočívající v tvrzené nezákonnosti rozhodnutí o odmítnutí návrhu. Nejvyšší správní soud je v takovém případě v řízení o kasační stížnosti oprávněn zkoumat pouze to, zda rozhodnutí krajského soudu a důvody, o které se toto rozhodnutí opírá, jsou v souladu se zákonem; jeho úkolem není věcně přezkoumávat, zda je žaloba stěžovatele důvodná. Rozsah přezkumu rozhodnutí soudu v řízení o kasační stížnosti je totiž vymezen povahou a obsahem přezkoumávaného rozhodnutí. Jestliže krajský soud žalobu odmítl a věc samu neposuzoval, může Nejvyšší správní soud v řízení o kasační stížnosti pouze přezkoumat, zda krajský soud správně posoudil podmínky pro odmítnutí žaloby, nemůže se však již zabývat námitkami týkajícími se „merita věci“, tedy toho, zda žaloba je důvodná (srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 9.

pokračování

2004, č. j. 1 Azs 24/2004 – 49; ze dne 21. 4. 2005, č. j. 3 Azs 33/2004 – 98; či ze dne 5. 1. 2006, č. j. 2 As 45/2005 – 65).

[11] Po přezkoumání kasační stížnosti dospěl Nejvyšší správní soud k závěru, že kasační stížnost je důvodná.

[12] Podle ustanovení § 70 písm. d) s. ř. s. ze soudního přezkoumání jsou vyloučeny úkony správního orgánu, jejichž vydání závisí výlučně na posouzení zdravotního stavu osob nebo technického stavu věcí, pokud sama o sobě neznamenaají právní překážku výkonu povolání, zaměstnání nebo podnikatelské, popřípadě jiné hospodářské činnosti, nestanoví-li zvláštní zákon jinak.

[13] Podle části sedmnácté, čl. XVII zákona č. 151/2002 Sb., ve znění účinném do 1. 1. 2012, jež novelizoval § 56c zákona č. 114/1988 Sb., o působnosti orgánů České republiky v sociálním zabezpečení, „ze soudního přezkumu jsou vyloučena rozhodnutí o a) dávkách sociální péče a o mimořádných výhodách občanům těžce zdravotně postiženým podle § 34 odst. 1 písm. a) až e), b) službách sociální péče, s výjimkou rozhodnutí, kterým byla žádost o poskytnutí služby sociální péče zamítnuta, c) odstranění tvrdostí podle § 2 odst. 2.“

[14] Krajský soud žalobu proti napadenému rozhodnutí odmítl, protože dospěl k závěru, že se jedná o případ, na který pamatuje právě citované ustanovení, přičemž se jedná o otázku medicínskou, a že je proto dán důvod pro odmítnutí žaloby podle ustanovení § 70 písm. d) s. ř. s.

[15] Nejvyšší správní soud dospívá s ohledem na vývoj judikatury vztahující se k dané problematice k závěru, že na napadené rozhodnutí nedopadá výlučka podle ustanovení § 70 písm. d) s. ř. s.

[16] Aplikací ustanovení § 70 písm. d) s. ř. s. se zabýval Nejvyšší správní soud v řízení vedeném pod sp. zn. 6 Ads 109/2009, v němž byla řešena otázka, zda rozhodnutí o uznání či neuznání osobou zdravotně znevýhodněnou podléhá soudnímu přezkumu, či je zde dána výlučka podle § 70 písm. d) s. ř. s. Jelikož se mýlil odchýlit od dosavadní soudní praxe, že takové rozhodnutí je ze soudního přezkumu vyloučeno, předložil věc k posouzení rozšířenému senátu Nejvyššího správního soudu k posouzení otázky povahy napadeného rozhodnutí správního orgánu a hlediska přípustnosti jeho přezkumu ve správním soudnictví. Rozšířený senát dal za pravdu šestému senátu potud, že v „ustanovení § 67 odst. 2 písm. c) zákona o zaměstnanosti je realizací čl. 29 odst. 1 a 2 Listiny základních práv a svobod“, a měl tedy stejně jako on pochybnosti o tom, zda by výlučka ze soudního přezkumu nebyla v rozporu s čl. 36 odst. 2 Listiny základních práv a svobod. Protože rozšířený senát nenalezl pro daný případ ústavně konformní výklad ustanovení § 70 písm. d) s. ř. s., předložil Ústavnímu soudu návrh na zrušení tohoto ustanovení ve slovech „zdravotního stavu osob nebo“ a řízení na dobu do rozhodnutí Ústavního soudu přerušil.

[17] Ústavní soud nálezem ze dne 15. 1. 2013, sp. zn. Pl. ÚS 15/12, návrh na zrušení ustanovení § 70 písm. d) s. ř. s. zamítl. Dospěl k závěru, že dotčené ustanovení není protiústavní v celé své šíři, nýbrž působí protiústavně pouze při vtažení na některá specifická rozhodnutí dotýkající se základní práv; mezi ně patří i přezkoumávané

rozhodnutí. Souhlasil s názorem předkladatele, že negativní rozhodnutí o řešení otázky samo o sobě nezakládá překážku k výkonu povolání či zaměstnání, i v tom, že opačný výklad napadeného ustanovení by nebyl vhodným řešením nastalého protiústavního stavu, nicméně konstatoval, že napadené ustanovení nutno interpretovat tak, že v něm zakotvená výlučka, byť v mnohých jiných případech opodstatněná, nesmí dopadat na taková rozhodnutí, která se dotýkají základních práv garantovaných Listinou základních práv a svobod. Výsledkem interpretace napadeného ustanovení je pak to, že *„úkony správního orgánu, jejichž vydání závisí výlučně na posouzení zdravotního stavu osob, jsou ze soudního přezkoumání vyloučeny, - ledaže by samy o sobě znamenaly právní překážku výkonu povolání, zaměstnání nebo podnikatelské, popřípadě jiné hospodářské činnosti, - nebo ledaže by šlo o úkony dotýkající se základních práv zaručených Listinou.“* Tyto závěry pak převzal Nejvyšší správní soud v usnesení rozšířeného senátu ze dne 19. 2. 2013, č. j. 6 Ads 109/2009 – 114, a posléze šestý senát tohoto soudu v rozsudku ze dne 10. 4. 2013, č. j. 6 Ads 109/2009 – 123.

[18] Podle názoru čtvrtého senátu dopadají závěry výše uvedené i na řešení otázky případné výlučky ze soudního přezkumu v nyní řešené věci.

[19] Nejvyšší správní soud je s ohledem na výše uvedený závěr Ústavního soudu přesvědčen, že v případě rozhodování o vydání průkazu osoby se zdravotním postižením podle zákona č. 329/2011 Sb., není možné aplikovat soudní výlučku podle ustanovení § 70 písm. d) s. ř. s., protože ačkoli se v daném případě jedná navýsost o otázku medicínskou (jak ostatně konstatuje i krajský soud), přímo se dotýká základních práv stěžovatele zaručených Listinou základních práv a svobod, a to výhod plynoucích z oblasti sociální péče, která představují realizaci práva podle čl. 30 Listiny základních práv a svobod, jenž takové osobě zakládá příslušná práva (např. v případě držitele průkazu ZTP viz ustanovení § 36 odst. 1 zákona č. 329/2011 Sb.).

[20] Nelze podle Nejvyššího správního soudu rovněž přehlédnout skutečnost, že v ustanovení § 7 odst. 3 s. ř. s. po účinnosti zákona č. 396/2012 Sb. od 26. 11. 2012 je výslovně upravena místní příslušnost pro řízení ve věci průkazu osoby se zdravotním postižením; pokud tedy zákonodárce upravil místní příslušnost pro tato řízení, lze z této skutečnosti nepřímou dovodit, že rozhodnutí vydaná v těchto věcech mají být za daného právního stavu soudně přezkoumávána. V opačném případě by ustanovení § 7 odst. 3 s. ř. s. po provedené novelizaci týkající se průkazu osoby se zdravotním postižením ztratilo jakýkoli význam.

[21] Nejvyšší správní soud přitom nepřehlédl, že žalovaný postupoval v souladu s ustanovením § 38 odst. 2 zákona č. 329/2011 Sb., který mu z důvodu zahájení předmětného správního řízení před 1. 1. 2012 ukládá postupovat podle předchozích předpisů. Nejvyšší správní soud rovněž nepřehlédl odkaz krajského soudu na část sedmnáctou, čl. XVII zákona č. 151/2002 Sb., podle které jsou ze soudního přezkumu vyloučena rozhodnutí o přiznání mimořádných výhod těžce zdravotně postiženým občanům vydána podle předpisů účinných před 1. 1. 2012. Za podstatné však Nejvyšší správní soud považuje to, že napadené rozhodnutí bylo vydáno po 1. 1. 2012 za právního stavu, který výslovně takové rozhodnutí ze soudního přezkumu nevylučoval, neboť čl. XVII zákona č. 151/2002 Sb., byl k 1. 1. 2012 zrušen. Právní stav při vydání napadeného rozhodnutí a podání správní žaloby je totiž určující pro posouzení podmínek soudního

pokračování

řízení, které nepředstavuje přímé pokračování správního řízení před správními orgány, ale jedná se o samostatné řízení. Nejvyšší správní soud je přesvědčen, že pokud by se měla tato soudní výluka aplikovat i po 1. 1. 2012 na rozhodnutí vydaná podle předchozích právních předpisů, musel by zákonodárce výslovně tuto skutečnost zakotvit v právním předpisu; takové ustanovení by však bylo patrně rozporné se závěry Ústavního soudu obsažené v jeho nálezu ze dne 15. 1. 2013, sp. zn. Pl. ÚS 15/12.

[22] Nejvyšší správní soud proto uzavírá, že napadené rozhodnutí je rozhodnutím ve smyslu ustanovení § 65 odst. 1 s. ř. s., na něž není možné aplikovat soudní výlučku podle ustanovení § 70 písm. d) s. ř. s. Krajský soud v Ostravě proto s ohledem na výše uvedené postupoval nezákonně, pokud žalobu proti napadenému rozhodnutí odmítl.

III.

Závěr a rozhodnutí o nákladech řízení

[23] Na základě výše uvedených důvodů dospěl Nejvyšší správní soud po přezkoumání napadeného usnesení Krajského soudu v Ostravě k závěru, že byl naplněn tvrzený důvod pro podání kasační stížnosti podle § 103 odst. 1 písm. e) s. ř. s., aniž by bylo třeba aplikovat ustanovení § 109 odst. 3 a 4 s. ř. s.

[24] Kasační stížnost je proto důvodná a Nejvyšší správní soud podle ustanovení § 110 odst. 1 s. ř. s. usnesení krajského soudu zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení. Podle ustanovení § 110 odst. 4 s. ř. s. *„zruší-li Nejvyšší správní soud rozhodnutí krajského soudu a vrátí-li mu věc k dalšímu řízení, je krajský soud vázán právním názorem vysloveným Nejvyšším správním soudem ve zrušovacím rozhodnutí.“*

[25] V novém rozhodnutí krajský soud rozhodne v souladu s ustanovením § 110 odst. 3 věty první s. ř. s. také o náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **nejsou** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 7. února 2014

JUDr. Dagmar Nygrínová
předsedkyně senátu